

2016. december 13. kedd

Mt 21, 28-32

Elsőre nehéz megemészteni ezt a példabeszédet. Felmerülhetnek a jogos kérdéseink:

Aki egész életében Isten szolgájaként él, és hitét megvallja, azt miért előzheti meg az utcanő és a vámos??

Mitől lesz jobb az, aki csak később vallja meg hitét, és később bánja meg bűneit??

Befektetett energiáim, számtalan imám mind-mind felesleges fáradozás, és elpazarolt idő csupán??

Emberi mértékkel mérve túl hosszú és rögzös az út a Mennyei Országáig. De szó sincs arról, hogy Jézus ezzel a példabeszéddel a hívő embert ostromozza!

Arról van szó, hogy akinek hite csak külsőségekben mutatkozik meg, az ne várjon bőséges szüretet...

Mit ér a hangos szavú imák sokasága, ha nincs mögötte tett?

Mit ér a látványos bűnbánat, ha nincsen mögötte valós megbánás?

Mit ér a lelkiismeretet elhallgattató nagyvonalú adakozásunk, ha otthon még egy jó szavunk sincs a másikhoz?

Az apróságoknak tűnő jócselekedetekkel többet használunk, mint a látványos szétkürtölt tetteinkkel, önmagunk és lelkiismeretünk hiú "vállon veregetésével".

Ha a hitünk nem mutatkozik meg tetteinkben, akkor hiába az egész cirkusz!

Azáltal kerülhetünk közelebb Istenhez, ha önmagunk fényezése helyett a másik embert magunk elé helyezzük a sorban.

Istenem, segíts minket ebben! Ámen.

Horváthné Király Lilla, *Érd*